

der, naar der er Anledning dertil, kan optages Rapport til Belysning af Sagen. Det vil altsaa kunne bevirke, at Sagen kan belyses i Tilfælde, hvor der er udlagt flere, men ogsaa hvor der er en enkelt, idet det vil blive ham vanskeligere at benægte Forholdet, naar man gennem en Politiundersøgelse kan faa oplyst saadanne Omstændigheder, som i høj Grad tyde paa, at han har staaet i Forhold til Kvinden.

Det næstsidste Stykke har sin egen Historie. Det er egentlig kun et lille Stykke af, hvad Udvalget havde ønsket. Udvalget havde nemlig ønsket, at hver Gang et Barn var født udenfor Ægteskab, skulde Moderen i Retten afgive Forklaring om, hvem der var Fader til det, for at man senere hen, naar der blev Spørgsmaal om at sørge for Barnet, kunde have den Forklaring at holde sig til. Vi have frafaldet dette, nærmest af Hensyn til Justitsministeren, og nøjes da med at indstille, at „naar der er beskikket Værge for Barnet, eller der søges Hjælp til dets Underhold af det offentlige, er Moderen pligtig til efter Værgens eller Fattigvæsenets Begæring at afgive Forklaring under Vidnetvang om, hvem der er eller kan være Fader til Barnet.“ Ifølge den gældende Ret er en Kvinde, som har et Barn udenfor Ægteskab, ikke pligtig at opgive noget om, hvem der er dette Barns Fader. Denne Grundsætning er opretholdt i Lovforslaget, og den er ogsaa Hovedregelen efter Udvalgets Forslag. Men vi mene, at naar en Moder enten er en uheldig Person, af hvilken Grund der maa beskikkes Værge for Barnet, eller ikke kan sørge for Barnet selv, er det ikke mere end rimeligt, at det offentlige kan forlange, at der skal bringes Klarhed over Forholdet.

Den sidste Bestemmelse i Paragraffen gaar ud paa, at hvis Moderen, den Gang hun fik Barnet, var gift, men ikke levede i Ægteskab sammen med sin Mand, altsaa var frasepareret eller forladt, kan hun alligevel, naar hun vil søge Underholdsbidrag til Barnet, gaa frem efter de samme Regler som den ugifte Moder. Det er en Regel af praktisk Betydning, som blev os anbefalet af Studentersamfundets Rets-hjælp. Vi have nemlig faaet Henvendelse, dels fra den nuværende Bestyrelse, dels fra Overretssagfører V. M. Amdrup, der i en Række Aar har været Medlem af Bestyrelsen, vedrørende forskellige Punkter, idet denne Bestyrelse er fortrølig med disse Forhold og har faaet Lejlighed til at se, hvor det er, Skoen trykker.

Det Ændringsforslag, jeg nu kommer til, Nr. 21, er ligesom Nr. 20 stillet af et Flertal paa 11 Medlemmer, men det er ikke det samme Flertal. For øvrigt er hele Udvalgt enigt om de fire sidste Stykker af dette Forslag, og jeg skal da tage dem først. Det er Bestemmelser om, i hvilke Tilfælde der skal beskikkes Barnet en Værge. De, der fulgte denne Sags Drøftelse ved 1ste Behandling, ville erindre, at der da var en temmelig almindelig Stemning for, at der altid skulde beskikkes en Værge for Børn, der ere fødte udenfor Ægteskab. Den højtærede Justitsminister gjorde Indvending derimod, og Udvalget, som har undergivet denne Sag en ret grundig Drøftelse, er ogsaa kommet til den Erkendelse, at en saadan Regel vil være uhensigtsmæssig og uden Nødvendighed paalægge Folk en hel Mængde Byrder. Men medens vi saaledes fravige den som almindelig Regel, maa vi samtidig holde for, at i de Tilfælde, hvor Moderen ikke gør Fyldest, skal der beskikkes Barnet en Værge, og vi have da ment, at det burde overlades Værgeraadet paa Barnets Opholdssted at afgøre, hvorvidt Forholdene ere saadanne, at Barnets Tarv kræver, at Værge beskikkes. Naar Værge beskikkes, skal det ligesom nu ske gennem Øvrigheden, men det foreslaas her „efter Værgeraadets Indstilling“. „Moderens Slægt har ingen Fortrinsret“. Det er indsat under Hensyn til, at den højtærede Justitsminister ved 1ste Behandling gjorde gældende, at Slægtningene undertiden kunde være mindre venligt stemte mod Barnet. „Kvinder kunne beskikkes“. Det er af yderste Vigtighed. Her er Tale om Forsorgen for et Barn. Her er ikke Tale om at sørge for Barnets Formue, men om at sørge for Barnet selv, og da vil det vel nok i de fleste Tilfælde være Kvinder, der bedst kunne varetage det fornødne.

Vi have altsaa udtalt, at overalt, hvor Værgeraadet skønner, at det er rigtigt, bestemmer det, at der skal beskikkes Barnet en Værge. Tillige nævne vi visse Tilfælde, i hvilke Værge skal beskikkes. Det er, naar Moderen ikke selv giver Bidrag til Barnet, naar hun selder Faderens Penge op og ikke afleverer dem til Plejeforældrene, og endelig ogsaa naar hun vil flytte Barnet bort fra det Plejehjem, hvor det er, til Skade for det, fordi det mere passer hende.

Der er den Forskel mellem Udvalgets Stilling og det oprindelige Lovforslag, at vi i noget højere Grad tage Sigte ogsaa paa de Tilfælde, hvor Moderen ikke gør sin